

Bag de mure du ikke kan se

Når åbenhed erstatter fordomme

DAAJI

Budskab i anledning af 50-års jubilæum

YOGASHRAM SHAHJAHANPUR

batch 5: 28. februar til 2. marts 2026 i Shahjahanpur

Bag de mure du ikke kan se

Når åbenhed erstatter fordomme

Kære venner,

En mand arver et hus med glasmosaikvinduer på hver eneste væg, og hver rude viser verden udenfor i én enkelt farve. Gennem det blå glas ser haven melankolsk ud. Gennem det røde glas ser den truende ud. Gennem det ravgyldne glas fremstår alt gammelt og falmet. Han har levet så længe med disse vinduer, at han helt har glemt, at glasset er farvet. Han tror simpelthen, at verden er præcis, som han ser den. En monsunaften knækker en storm en enkelt rude, og gennem den klare sprække får han et glimt af farver, som han ikke har navne for.

De fleste af os bor i det hus. De glasmosaikker, vi arvede, blev ikke installeret af os. De blev placeret der af familie, kultur, samfund og vores egne erfaringer. Og faren ligger ikke i selve farverne, men i at vi glemmer, at glasset overhovedet er farvet. Vi kigger gennem vores fordomme og tror, at vi ser klart. Dette er den tilstand, som Babuji identificerede med forbløffende præcision, da han kaldte fordomme for den dødeligste gift for det spirituelle liv.

Giften der føles som visdom

Gift er et interessant ord. Det indebærer noget, der trænger ind i et levende system og korrupperer det indefra. En forgiftet krop ved ikke, at den er forgiftet, før skaden allerede er sket. Og det er præcis det, der gør fordomme farligere end nogen af de forhindringer, vi hidtil har udforsket. I *The Awakening of Purpose* var dovenskab synlig. I *Building a Strong Foundation* kunne tvivl mærkes. I *Reaching for the Sky* kunne stolthed spores af enhver, der var villig til at kigge ærligt. Men fordomme? Fordomme bærer skelneevnens kappe. De præsenterer sig selv som troskab mod sandheden, som visdom vundet gennem erfaring og som den modne evne til at dømme korrekt. Et fordomsfuldt sind føler sig ikke sygt; det føler sig sikkert.

Den store amerikanske pædagog John Dewey kaldte lukkethed for "fortidlig intellektuel alderdom". Sindet mister sin smidighed. Det kan ikke længere modtage, analysere eller respondere på det, der er genuint nyt. Ethvert nyt menneske, enhver ukendt idé og enhver oplevelse, der ikke passer ind i den eksisterende ramme, bliver filtreret gennem konklusioner, der blev draget for længe siden. Vi holder op med at møde virkeligheden; i stedet møder vi kun vores egne holdninger om virkeligheden. Og vi forveksler de to.

Kæden den styrker

Babujis indsigt rækker dybere end psykologi; han identificerer en metafysisk konsekvens. Fordomme, siger han, tilføjer endnu et led til egoismens eksisterende kæde. Lad os overveje, hvad det betyder. Enhver fordomsfuld handling er i sin kerne en erklæring: *Mit*

synspunkt er det korrekte. Min gruppe er den rigtige. Min måde at se på er Måden at se på. Selv når det fremstår som en dom over andre, er det fundamentalt set en erklæring om selvet. Og hver sådan erklæring gør egoets skal tykkere – selve den skal, der adskiller den individuelle dråbe fra det hav, den længes efter at genforenes med.

Det er derfor, Babuji når frem til en så opsigtvækkende logik: Erkendelsen af det Grænseløse bliver en umulighed. Det bliver ikke bare svært eller usandsynligt; det bliver en umulighed. Man kan ikke nå det Uendelige, mens man bygger endelige mure. Man kan ikke smelte sammen med helheden, mens man insisterer på at forblive adskilt. En bevidsthed, der har tegnet en grænse omkring sig selv og erklæret alt uden for den grænse for ringere, forkert eller "fremmed", har strukturelt diskvalificeret sig selv fra oplevelsen af umådelighed. Dette er absolut logisk.

Broen der blev til en mur

Den måske mest tankevækkende dimension af Babujis analyse er det, der sker med selve religionen under indflydelse af fordomme. Religion, som var tiltænkt som en bro mellem det

Man kan ikke nå det Uendelige, mens man bygger endelige mure. Man kan ikke smelte sammen med helheden, mens man insisterer på at forblive adskilt. En bevidsthed, der har tegnet en grænse omkring sig selv og erklæret alt uden for den grænse for ringere, forkert eller "fremmed", har strukturelt diskvalificeret sig selv fra oplevelsen af umådelighed. Dette er absolut logisk.

menneskelige og det Guddommelige, bliver i stedet en barriere. Selve forbindelsesinstrumentet bliver til et adskillelsesinstrument. Hvordan? Fordi når vi tilgår det hellige gennem linsen “min religion er den eneste sande religion”, erstatter vi den levende oplevelse af det Guddommelige med en død loyalitet over for formen. Vi tilbeder beholderen og glemmer det vand, den var beregnet til at bære.

Dette er ikke et problem begrænset til én bestemt tradition. Det lever overalt, hvor mennesker forveksler fingeren, der peger på månen, med månen selv. Det lever i hinduisten, der ikke vil sidde ved siden af en muslim og meditere. Det lever i videnskabsmanden, der afviser enhver spirituel oplevelse som bedrag. Og hvis vi er strengt ærlige, lever det måske også stille i os selv – i hjørner vi endnu ikke har undersøgt, i antagelser så velkendte, at vi har glemt, at de overhovedet er antagelser.

Det der opløser glasset

Ligesom en tom kop har kapacitet til at modtage, har et tomt hjerte plads til kærlighed. Og kærlighed er ikke noget, vi producerer, men noget, der opstår, når betingelserne er rigtige. Fordomme er en af de dybe rødder, der skal trækkes op for at give plads til kærlighedens indtræden. Og dog – smukt nok – er det omvendte også sandt: Kærligheden selv er den kraft, der opløser fordomme indefra. Frygt trækker sig sammen, mens kærlighed udvider sig. Og en fordom, som i sidste ende er en sammentrækning af bevidstheden omkring en fastlåst position, kan ikke overleve en ægte udvidelse.

Det er her, meditation bliver uundværlig. Du kan hverken argumentere dig selv til at elske alle eller skamme dig selv til

åbenhed. I stilheden af dyb praksis, når tankerne falder til ro og det plaprende sind stilner af, sker der noget bemærkelsesværdigt. De grænser, vi har konstrueret, begynder at føles som netop det: vores egne konstruktioner. Vi indser, at disse grænser hverken er virkelighed eller sandhed, men blot mentale vaner, reaktionsmønstre og nedarvede konklusioner, vi aldrig har tænkt på at betvivle.

Gennem *pranahuti*, guddommelig transmission, blødgøres hjertet via direkte kontakt med noget, der er langt større end sindets kategorier. I den umådelighed er der simpelthen ingen plads til fordomme; ikke fordi vi har bekæmpet dem, men fordi vi har udvidet os ud over det territorium, de engang optog. En flod, der har nået havet, bekymrer sig ikke om den specifikke dal, den engang flød igennem, da den er blevet for stor til så små tilhørsforhold.

Sprækken i glasset

Fordomme skader ikke kun den, der bærer dem, men stråler også udad. Andre mærker det, børn absorberer det, og fællesskaber splittes langs usynlige linjer. Da Babuji skrev, at Indien havde opnået politisk frihed, men ikke sjælens frihed, identificerede han noget tidløst: Ydre frigørelse uden indre frigørelse er ufuldstændig.

Gennem pranahuti, guddommelig transmission, blødgøres hjertet via direkte kontakt med noget, der er langt større end sindets kategorier. I den umådelighed er der simpelthen ingen plads til fordomme; ikke fordi vi har bekæmpet dem, men fordi vi har udvidet os ud over det territorium, de engang optog.

Hver især er vi ansvarlige for at undersøge vores egen indre atmosfære. Der er ingen grund til at undersøge os selv med skyldfølelse, for skyld er blot endnu en form for sammentrækning. Prøv i stedet at observere dig selv med ærlig nysgerrighed: “Hvor er jeg holdt op med at lytte?” “Hvor har jeg besluttet – uden nye beviser – at et menneske, en vej eller en idé ikke har noget at tilbyde mig?” “Hvor har jeg forvekslet vishedens tryghed med sandhedens nærvær?”

Manden i det arvede hus behøvede ikke at ødelægge sine vinduer. Han behøvede blot én sprække, én lille åbning, hvorigennem ufiltreret lys kunne trænge ind. Sprækken er begyndelsen på spirituel frihed: Det er ikke ophobningen af flere korrekte svar, men villigheden til at holde let fast i vores svar – at lade virkelighedens storhed fortsat overraske og omforme os.

De mure, vi ikke kan se, er altid de sværeste at nedbryde, men her er den stille sandhed, der gør arbejdet værd at gøre: Vi nedbryder dem ikke med magt. Vi opløser dem ved at vokse os for store til længere at kunne bo indeni dem. Og som disse mure opløses, begynder en ny bevægelse at røre sig i det frigjorte rum, hvor et nærvær har ventet hele tiden. Det vil vi udforske i det næste budskab: det øjeblik hvor kærligheden, nu fri for enhver hindring, vender sin fulde kraft mod det Guddommelige og bliver til hengivenhed.

With love and prayers,

Kamlesh

Budskab i anledning af 50-års jubilæum

Yogashram Shahjahanpur

batch 5: 28. februar til 2. marts 2026 i Shahjahanpur

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

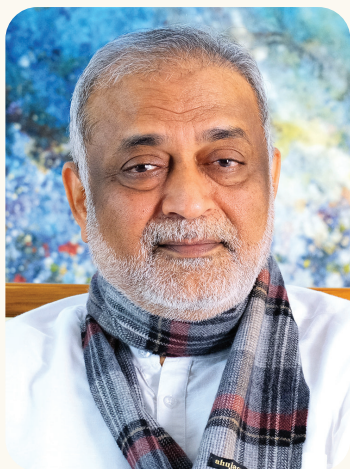
.....

.....

.....

.....

.....

Masterclasses med Daaji

Du kan starte Heartfulness-meditation når som helst! Deltag med Daaji i en tredelt masterclass-serie, hvor han deler fordelene ved Heartfulness-vejen og forklarer, hvordan du kan tilføje Heartfulness-afslapning, meditation, renselse og bøn til din daglige rutine. Alle masterclasses er gratis.

<https://heartfulness.org/global/masterclass/>

Heartfulness-praksisser

Opdag Heartfulness-praksisser – lær at slappe af, meditere, at udføre renselse og at bede.

<https://heartfulness.org/in-en/heartfulness-practices/>

heartfulness

purity weaves destiny

